

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΗΣΚΙΩΝ

Είναι βαρεία ἡ ψυχὴ μου σὰν τὸν ὄριμο
Καρπὸ ποῦ ἀπὸ τὸ δέντρο πέφτει
Ἀπόψε· κι' ὅλα εἶναι ἀσήκωτα,
Ὡς κ' οἱ Σκιῆς ποῦ τρέμουν στὸν καθρέφτη.

Τρέμουν ἀπόψε καὶ κινιῶνται ἀτέλειωτα
Ἀπ' τὸ θαμπὸ γυαλὶ στοὺς τοίχους.
Σὰ Γίγαντες γλυστροῦν ἐπίμονα,
Σὰ λιτανεία μὲ δίχως ἤχους.

Ἄχ! κι' ὅλο βρέχει· κάποιος Θεὸς τῆ δύναμι
Ἔχει νὰ κλαίῃ μὲς στὴ γαλήνη,
Νὰ κρούῃ μονότονα τὰ μάταια πράγματα,
Καὶ νὰ ξυπνοῦν τοῦ δρόμου οἱ θρῆνοι.

Ἐνὸς διαβάτη ποῦ καὶ ποῦ τὸ πέρασμα
Τὴ θλίψι τοῦ Θεοῦ μόνο ἀντισκόβει·
Κι' ὅλο τρεμοπερνοῦν κι' ἀπλώνονται
Κι' ὅλο πληθαίνουν οἱ Σκιῆς καὶ οἱ Φόβοι,

Κι' ὅλο γλυστροῦνε — Θέ μου! ὀλόγυρα
Ἀπὸ τοὺς τοίχους στὸν καθρέφτη.
Κ' εἶναι βαρεία ἡ ψυχὴ μου ἀπόψε ἀσήκωτη,
Σὰν τὴ σκιὰ ποῦ ἀπὸ τὰ νέφη πέφτει.

Κ Η Δ Α Ρ

Οἶμοι! ὅτι ἡ παροιμία μου ἐμακρύνθη
κατεσκήνωσα μετὰ σκηνομάτων Κηδάρ!

(Ψ. ΡΙΘ'.) Δ Α Υ Τ' Δ

Ἐπάνω ἀπὸ τὴν Ἔρημον ἀμίλητη
Περνάει τοῦ φεγγαριοῦ ἡ γαλήνη·
Τῶν Ἐστιάδων φῶς ἀκοίμητο,
Ποῦ τῶν Αἰώνων ἡ πνοὴ δὲ σβήνει.

Γαλήνη! ἔτσι κατάλευκη
Ὅπως τὸ φῶς της γύρω ἀπλώνει,
Μοιάζει τὴ Λήθη ποῦ ἀσυγκίνητη
Ὅλα τὰ πάντα σαβανώνει.

Τ' ἀμαρτωλὰ δαχτύλια τοῦ Δαυὶδ δὲν παίζουνε,
Τῆς Μετανοίας τὴν ἄρπα δὲν ταράζουν,
Ἦχοι ποῦ κάποι' ἐπλανήθηκαν
Μὲς στὸ παλάτι τῆς Σιωπῆς φωληάζουν.

Τοῦ Ἐδῶμ οἱ νικημένες φάλαγγες
Δὲν σκίζουνε τὸν ἄτρεμον ἀγέρα,
Οὔτε τσαντήρια πλέον ὑψώνονται
Σὰν τρόπαια στὸν αἰθέρα.

Οὔτε τὰ ζῦλια πλέον τὰ ρυθμικὰ
Δὲν κρούει στὰ δάχτυλα ἡ Σεπφώρα·
Ἡ μαύρη σάρκα ἀποκοιμήθηκε
Κι' ὁ ἀγέρας ὀργιάζει τῶρα.

Καὶ τῶν Ἐρήμων ὁ Τραγουδιστῆς
Τὴν ἱστορία σου Κηδάρ ἀναθυμιάται,
Ποῦ πίσω της δὲν ἄφησε
Παρὰ ὅσο ἀχνάρι ποῦ στὸν ἄμμο σβυέται.

Κανεῖς! Μονάχα ἀπὸ ψηλὰ ἀπομείνανε
Προσωνητάδες ἄγρυπνοι στὴ Φύση
Τ' ἀστέρια καὶ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
Τὴ δόξα σου νὰ κλαῖνε ποῦ ἔχει σβήση.